

KNIHA 3

KRÁL CHAMTIVOSTI

ANA HUANG

 BARONET

Král chamtivosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Ana Huang

Král chamtivosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRÁL
CHAMTIVOSTI

KRÁL
CHAMTIVOSTI

ANA HUANG

*Znej svou hodnotu
a nikdy se nespokoj s ničím menším, než si zasloužíš.*

Playlist

Million Dollar Man – Lana Del Rey

Cold – Maroon 5 feat. Future

Same Old Love – Selena Gomez

Love Me Harder – Ariana Grande & The Weekend

Unappreciated – Cherish

Just Give Me a Reason – Pink feat. Nate Ruess

Dancing with a Stranger – Sam Smith & Normani

Without You – Mariah Carey

Love Don't Cost a Thing – Jennifer Lopez

We Belong Together – Mariah Carey

Revival – Selena Gomez

Two Minds – Nero

Lose You to Love Me – Selena Gomez

Amor I Love You – Marisa Monte

KAPITOLA 1

Alessandra

Kdysi jsem svého muže milovala. Jeho krásu, ctížádost, inteligenci. Luční kvítí, které pro mě trhával, když se vracel z noční směny, a něžné polibky, kterými mě zahrnoval, když jsem po zazvonění budíku zatvrzele odmítala vstát.

Jenže „kdysi“ je už hodně dávno, a když ho teď, poprvé po několika týdnech, vidím vejít do dveří, cítím jen hlubokou, otupělou bolest tam, kde bývala láska.

„Jsi doma brzy,“ řekla jsem, i přestože byla skoro půlnoc. „Jak bylo v práci?“

„Dobře.“ Dominic si svlékl kabát a odhalil dokonale padnoucí šedý oblek a zářivě bílou košili. Obojí ušité na míru, obojí za čtyřmístnou částku. Pro Dominica Davenporta, takzvaného krále Wall Streetu, jen to nejlepší. „V práci bylo jako v práci.“

Letmo mě políbil na rty. Moje smysly zahalila známá vůně citrusů a santalového dřeva a mně se sevřelo srdce. Tuhle kolínskou používal už deset let, kdy jsem mu ji dala jako dárek při naší první cestě do Brazílie. To, že je té vůni tak věrný, mi kdysi připadalo roman-

tické, ale nově probuzený cynik ve mně mi našeptával, že ji používá jen proto, aby si nemusel hledat novou vůni.

Dominic se nestaral o nic, co mu nevydělávalo peníze.

Přelétl pohledem skleničky od vína s fleky od rtěnky a zbytky čínského jídla na konferenčním stolku. Naše hospodyně měla dovolenou, a když Dominic dorazil, byla jsem zrovna uprostřed úklidu.

„Měla jsi společnost?“ zeptal se a neznělo to, že by ho to nějak zajímalo.

„Jen holky.“ S kamarádkami jsme slavily významný finanční úspěch mé malé firmy zaměřené na lisované květiny, která brzy oslaví druhé výročí. Ale manželovi jsem se o tom nezmínila. „Chtěly jsme si zajít někam na večeři, ale nakonec jsme zůstaly doma.“

„To zní hezky.“ Dominic už se věnoval mobilu. Měl přísné pravidlo, že doma nečte e-maily, takže zřejmě sledoval vývoj na asijských burzách.

Stáhlo se mi hrdlo.

Pořád byl stejně neuvěřitelně hezký, jako když jsem ho na vysoké poprvé uviděla v knihovně. Tmavě blond vlasy, tmavě modré oči, ostře řezaná tvář s věčně zamyšleným výrazem. Nebyl zrovna usměvavý typ, ale to se mi na něm líbilo. Nebyl falešný. Když se usmál, myslel to vážně.

Kdy jsme se naposledy na sebe usmáli tak jako za starých časů?

Kdy se mě naposledy dotkl? Ne kvůli tomu, že by chtěl sex, jen tak, z lásky.

Hrdlo se mi stáhlo ještě víc a špatně se mi dýchalo. Polkla jsem a přinutila se usmát. „Když už je řeč o večeři, nezapomeň na náš výlet o víkendu. Na pátek máme rezervaci ve Washingtonu.“

„Nezapomenu.“ Vyťukal něco na displeji.

„Dome.“ Zesílila jsem hlas. „Je to důležité.“

Za ty roky jsem překousla desítky zmeškaných schůzek, zrušených výletů a nedodržených slibů. Ale desáté výročí naší svatby bylo výjimečné. To nešlo zmeškat.

Dominic konečně zvedl oči. „Nezapomenu. Slibuju.“ V pohledu se mu něco zablýsklo. „Už je to deset let. Těžko se tomu věří.“

„Ano.“ Úsměv mi skoro roztrhl tváře. „To ano.“ Zaváhala jsem a pak dodala: „Máš hlad? Můžu ti něco ohřát a ty mi povíš, jak ses měl.“

Když byl ponořený do práce, měl takový zlozvyk, zapomínal jíst. Jak ho znám, od oběda se kromě kafe ničeho nedotkl. Ze začátku jsem za ním chodila do kanceláře a dbala na to, aby pořádně jedl, ale když se jeho firma Davenport Capital rozjela a on měl pořád plno práce, přestala jsem s tím.

„Ne, musím ještě vyřídit pár věcí pro jednoho klienta. Později si něco dám.“ Zase byl zabraný do mobilu a mračil se.

„Ale...“ *Myslela jsem, že už jsi dneska s prací hotový. Proto jsi přišel domů, ne?*

Svou otázku jsem spolkla. Nemělo smysl ptát se na něco, na co už znám odpověď.

Dominic nebyl s prací nikdy hotový. Byla to ta nejnáročnější milenka na světě.

„Nečekej na mě. Budu ještě chvíli v pracovně.“ Když kolem mě procházel, lehce se mi otřel rty o tvář. „Dobrou noc.“

Než jsem stačila odpovědět, už byl pryč. „Dobrou.“

Ta slova se rozléhala v našem prázdném luxusním obýváku. Byla to první noc za celé týdny, kdy jsem byla ještě vzhůru, když přišel Dominic domů, a náš rozhovor skončil dřív, než vůbec začal.

Potlačila jsem slzy, které se mi draly do očí. Co na tom, že mi manžel přijde jako někdo cizí? Já sama si někdy připadám jako cizí, když se dívám do zrcadla.

Vždyť jsem vdaná za jednoho z nejbohatších mužů na Wall Street, bydlím v překrásném domě, za který by většina lidí vraždila, a mám sice malou, ale úspěšnou firmu, ve které dělám to, co mě baví. Nemám žádný důvod k pláči.

Dej se dohromady.

Zhluboka jsem se nadechla, narovnala ramena a sebrala z konferenčního stolku prázdné krabičky od jídla. Než jsem skončila s úklidem, tlak za očima zmizel, jako by tam nikdy nebyl.

KAPITOLA 2

Dominie

Existuje staré přísloví, že neštěstí nechodí nikdy samo. Kdybych nebyl vůči pověrám tak skeptický, po tomhle dni bych jim snad i uvěřil.

Nejdřív se nám ráno kvůli nějaké technické závadě resetoval e-mail a kalendář a trvalo celé hodiny, než se všechno vrátilo do normálu.

Pak dal jeden z mých nejlepších obchodníků výpověď, protože prý „vyhořel“ a „našel své pravé poslání“ jako, světe div se, učitel jógy.

A teď, hodinu před zavřením americké burzy, prosákla zpráva, že společnost, ve které máme velký podíl, vyšetřuje Komise pro cenné papíry. Akcie šly dolů, což znamenalo, že hodnota našeho podílu každou minutou klesala, a můj plán odejít dřív se rozpadl rychleji než papírový kapesník v pračce. Jako generální ředitel velké finanční společnosti jsem si nemohl dovolit přenechat řešení téhle krize někomu jinému.

„Mluvte.“ Svižnými kroky jsem se za třicet vteřin dostal ze své kanceláře na nouzovou poradu o tři dveře dál. Měl jsem tak napnuté svaly, až byl zázrak, že

jsem nedostal křeč. Během chvilky jsem přišel o miliony a neměl jsem čas chodit kolem horké kaše.

„Komise po tom prý tvrdě jde.“ Caroline, šéfka mého týmu, se mnou bez problémů držela krok. „Nový předseda chce udělat dojem. A není lepší způsob než se pustit do křížku s jednou z největších bank v zemi.“

Do prdele. Nováčci se vždycky prvním rokem protloukají jako sloni v porcelánu. S bývalým předsedou jsem měl dobré vztahy, ale toho nového jsem nemohl vystát, a to tam byl teprve tři měsíce.

Otevřel jsem dveře do zasedací místnosti a podíval se na hodinky. Čtvrt na čtyři. V šest mám letět s Alexandrou do Washingtonu. Pokud jednání zkrátím a pojedu rovnou na letiště, místo abych se nejdřív zastavil doma, jak jsem původně plánoval, ještě to stihnu.

Hergot. Proč musí předseda všechno převrátit naruby zrovna na výročí naší svatby?

Zaujal jsem místo v čele stolu a vytáhl zapalovač. Byl to instinkt, ani jsem o tom nepřemýšlel. „Řekněte mi čísla.“

Zatímco jsem opakovaně škrtal zapalovačem a můj tým zvažoval klady a zápory toho, jestli se zbavit podílu v bance, nebo počkat, až se bouře přežene, myšlenky na Washington i blížící se let se mi vypařily z hlavy.

V krizových situacích není prostor na osobní záležitosti. Pevná, konejšivá váha stříbra mi pomáhala soustředit se na úkol, který ležel přede mnou, a nevnímat zákeřné hlasy, které se mi honily hlavou.

Byly tam neustále a naplňovaly mě pochybami. Třeba že stačí jediné špatné rozhodnutí a o všechno přijdu. Nebo že jsem a vždycky budu terčem posměchu, dítě z pěstounské rodiny, které opustila vlastní matka a které v šesté třídě dvakrát propadlo.

„Problémový student,“ bědovali moji učitelé.

„Blbeček,“ posmívali se mi spolužáci.

„Lempl,“ vzdychal výchovný poradce.

V dobách krize byly hlasy nejhlasitější. Řídil jsem mnohamiliardové impérium, ale každý den jsem chodil po chodbách a obával se krachu.

Zapálit. Zhasnout. Zapálit. Zhasnout. Zrychlující se pohyb prstů odpovídal zrychlujícímu se tepu.

„Pane.“ Hučením v mých uších pronikl Carolinin hlas. „Jaký je váš verdikt?“

Zamrkal jsem, abych zapudil nevítané vzpomínky číhající v koutech mé mysli. Znovu jsem zaostřil na místnost a spatřil napjaté tváře svého týmu plné očekávání.

Během poslední minuty někdo otevřel prezentaci, ačkoli jsem několikrát opakoval, že prezentace nesnáším. Pravá strana byla plná uklidňujících kombinací grafů a čísel, ale vlevo bylo uvedeno několik obsáhlých bodů.

Věty mi splývaly před očima. Vypadaly divně; byl jsem si jistý, že si můj mozek nějaká slova přidal a jiná vynechal. Pálilo mě v zátylku a srdce mi tlouklo tak prudce, až jsem měl pocit, že mi chce vyskočit z hrudi a jedním úderem srazit slova z plátna.

„Co jsem říkal o prezentacích?“ Přes hučení v hlavě jsem se sotva slyšel. Každou vteřinou bylo hlasitější a jen to, jak křečovitě jsem svíral zapalovač, mě drželo pohromadě. „Žádné. Rozepsané. Body.“

Odsekal jsem ta slova a v místnosti se rozhostilo hrobové ticho.

„O-omlouvám se, pane.“ Analytik, který prezentaci předváděl, zbledl jako stěna. „Můj asistent –“

„Váš asistent mě nezajímá.“ Choval jsem se jako debil, ale neměl jsem čas si to vyčítat. Ne, když se mi dělalo zle od žaludku a za spánkem se mi pomalu rozlévala migréna.

Zapálit. Zhasnout. Zapálit. Zhasnout.

Otočil jsem hlavu a soustředil se na grafy. Přesunutí pozornosti a škrtání zapalovače mě zklidnilo natolik, že jsem zase dokázal myslet jasně.

Komise. Padající akcie. Co uděláme s naší situací.

Nedokázal jsem úplně setřást pocit, že jednoho dne udělám nějakou obrovskou chybu, která mě připraví o všechno, co mám, ale dnes to nebude.

Věděl jsem, co dělat, a zatímco jsem promýšlel strategii, jak si udržet naši pozici, vytěsnil jsem z hlavy všechny ostatní hlasy – včetně toho, který mě nabádal, že zapomínám na něco sakra důležitého.

KAPITOLA 3

Alessandra

Nedorazil. Seděla jsem v obývacíku, kůži jako led, a sledovala jsem, jak ubíhají minuty. Bylo po osmé. Do Washingtonu jsme měli odletět už před dvěma hodinami, ale co Dominic ráno odešel do práce, nebylo po něm ani vidu, ani slechu. Moje hovory padaly do hlasovky a já mu odmítala volat do kanceláře jako nějaká náhodná známá, která žádání o minutu času velkého Dominica Davenporta.

Jsem jeho manželka, krucinál. Neměla bych ho uhánět ani hádat, kde je. Na druhou stranu, člověk nemusel být zrovna génius, aby mu došlo, co právě dělá.

Pracuje. Vždycky pracuje. I na naše desáté výročí. I přesto, že jsem mu zdůrazňovala, jak je tahle cesta důležitá.

Konečně jsem měla dobrý důvod k pláči, ale slzy ne a ne přijít. Cítila jsem se jen... otupělá. Jedna moje část čekala, že na to zapomene nebo to odloží. Není právě tohle na tom to nejsmutnější?

„Paní Davenportová!“ Do obývacího pokoje vešla naše hospodyně Camila s náručí plnou čerstvě vypraného prádla. Včera večer se vrátila z dovolené a celý den uklízela byt. „Myslela jsem, že už jste odešla.“

„Ne.“ Můj hlas zněl cize a prázdně. „Myslím, že nakonec tenthle víkend nikam nepojedu.“

„Proč...“ Odmlčela se a její bystré oči si všimly zavazadel u pohovky i toho, jak křečovitě si svírám kolena. Její kulatá, baculatá tvář zjihla směsicí pochopení a soucitu. „Aha. V tom případě vám udělám večeři. Moquecu. To máte přece ráda, že?“

Jak ironické. Rybí guláš mi vždycky vařila hospodyně rodičů, když mi nějaký kluk zlomil srdce. Neměla jsem hlad, ale ani sílu odporovat.

„Díky, Camilo.“

Zatímco Camila odběhla do kuchyně, já se snažila utřídit si zmatek v hlavě.

Mám zrušit všechny rezervace, nebo počkat? Má jen zpoždění, nebo vůbec nepojede? A chci ještě vůbec někam jezdit, i když on bude chtít?

Měli jsme s Dominicem strávit víkend ve Washingtonu, kde jsme se poznali a vzali. Všechno jsem naplánovala – večeři v restauraci, kde jsme měli první rande, apartmá v útulném hotelu, žádné telefony ani práce. Měl to být jen *náš* výlet. Náš vztah byl každým dnem napjatější a já doufala, že nás to zase sblíží. Že se do sebe zamilujeme jako kdysi.

Jenomže mi došlo, že to nejde, protože už jsme nebyli ti samí lidé. Dominic už nebyl ten kluk, co se na moje narozeniny stokrát pořezal o papír, když skládal origami verze mých oblíbených květín, a já už nebyla ta holka, co proplouvala životem s hlavou plnou snů a nadějí.

„Ještě nemám na to, abych ti koupil všechny kytky, které si zasloužíš,“ řekl tak vážně a formálně, až jsem

se musela smát kontrastu mezi jeho tónem a vázou plnou pestrobarevných papírových květin v jeho ruce. „Tak jsem je místo toho vyrobil.“

Zadržela jsem dech. „Dome...“

Byly tam snad stovky kytiček. Nechtěla jsem vůbec přemýšlet, jak dlouho trvalo, než je vyrobil.

„Všechno nejlepší k narozeninám, amor.“ Jeho rty se zastavily na mých v dlouhém, sladkém polibku. „Jednou ti koupím tisíc pravých růží. Slibuju.“

Tenhle slib dodržel, ale od té doby tisíce jiných porušil.

Konečně mi po tváři stekla slaná slza a probrala mě z letargie.

Vstala jsem a s každým krokem jsem dýchala měleji, zatímco jsem rychle zamířila do nejbližší koupelny. Camila i ostatní zaměstnanci měli moc práce na to, aby si všimli mého tichého emocionálního kolapsu, ale nesnesla jsem pomyšlení, že budu brečet sama v obývacím pokoji, obklopená zavazadly, která nikam nepojedou, a nadějí, která byla už tolikrát rozbitá, že ji nejde spravit.

Jsem tak, tak pitomá.

Proč jsem si myslela, že dneska to bude jiné? Naše výročí pro Dominica znamená asi stejně jako běžná páteční večeře.

Když jsem zamkla dveře od koupelny, tlumená bolest se změnila v palčivou. Zrcadlo mi vracelo můj odraz. Hnědé vlasy, modré oči, opálená plet'. Vypadala jsem jako obvykle, ale sotva jsem se poznávala. Jako bych viděla cizího člověka s mou tváří.

Kam se poděla ta dívka, která se vzepřela matčiným snům o kariéře modelky a trvala na tom, že bude studovat vysokou školu? Která žila s nefalšovanou radostí a nespoutaným optimismem a která kdysi dala

kopačky klukovi, protože zapomněl na její narozeniny? Ta dívka by nikdy jen tak neseděla a nečekala na muže. Měla cíle a sny, jenže ty se někde cestou ztratily, pohltila je tíha ambicí jejího manžela.

Pokud jsem mu vyhověla, pokud jsem pořádala správné večere se správnými lidmi, pokud jsem navázala správné kontakty, byla jsem pro něj užitečná. Celá ta léta, kdy jsem mu pomáhala plnit jeho sny, jsem nežila – sloužila jsem jen určitému účelu.

Alessandra Ferreira byla pryč, nahradila ji Alessandra Davenportová. Manželka, hostitelka, dáma z vyšší společnosti. Někdo, koho definuje pouze to, že je manželkou slavného Dominica Davenporta. Všechno, co jsem za posledních deset let udělala, jsem udělala pro něj, a on se ani neobtěžuje mi zavolat a říct mi, že se na naše podělané desáté výročí opozdíl.

Přehrada se protrhla.

Z jedné slzy se staly dvě, pak tři a nakonec celá záplava, zatímco jsem se sesula na zem a plakala. Každé zlomené srdce, každé zklamání, každá špetka smutku a zášti, jež jsem v sobě dusila, se vyhrnuly do řeky žalu protkané hněvem. Za ty roky jsem v sobě nahromadila tolik emocí, až jsem se bála, že se v nich utopím.

Chladná, tvrdá dlažba mě tlačila do stehů. Poprvé v životě jsem si dovolila *cítit* a s tím přišlo ohromující prozření.

Už to dál nevydržím.

Nemůžu strávit zbytek života předstíráním, že jsem šťastná. Musím převzít kontrolu nad svým životem, i za cenu toho, že ten současný zničím.

Byla jsem prázdná a zlomená, milion střepů, které bodaly tak, že jsem je nedokázala sebrat.

Moje vzlyky nakonec zeslábly a pak úplně utichly, a než jsem stačila začít pochybovat, zvedla jsem se

ze země a vyšla do chodby. V bytě s klimatizací byla celoročně ideální teplota 23 stupňů, ale když jsem si z ložnice brala to, co jsem potřebovala, třásla jsem se zimou. Zbytek nejnutnějších věcí už jsem měla sbalený v obýváku.

Nedovolila jsem si přemýšlet. Pokud bych to udělala, zbaběle bych ustoupila, a to jsem si v té chvíli nemohla dovolit.

Když jsem zvedla kufr, upoutal mou pozornost důvěrně známý lesk. Zírala jsem na svůj snubní prsten, který se třpytil, jako by mě prosil, ať si to rozmyslím, a v hrudi se mi rozlila čerstvá bolest.

Na vteřinu jsem zaváhala, ale pak jsem zatnula zuby, stáhla prsten z ruky a položila ho vedle svatební fotografie Dominica a mě na krbovou římsu.

A pak jsem konečně udělala to, co jsem měla udělat už dávno.

Odešla jsem.

KAPITOLA 4

Dominie

Áli!“ Můj hlas se rozléhal po celém bytě. „Jsem doma.“
Ticho.

Zamračil jsem se. Alessandra se obvykle až do večera zdržovala v obývacíku a na to, aby už šla spát, bylo ještě moc brzy. Poté, co mi volalo několik investorů panikařících kvůli klesajícím akciím, se nouzová pracovní schůzka protáhla do druhé nouzové schůzky. Přesto bylo teprve půl deváté. Měla by tu být, pokud si zase nevyrazila s kamarádkami.

Hodil jsem kabát na bronzový strom u dveří a povolil si kravatu. Snažil jsem se ignorovat vtíravý pocit, že se něco děje. Bylo těžké myslet jasně, když mi po pracovním vypětí klesla hladina adrenalinu v krvi.

Když se šla Alessandra s Vivian poprvé bavit a neřekla mi to, málem jsem dostal infarkt. Přišel jsem domů dřív, ona tam nebyla a já si představoval to nejhorší. Obvolal jsem všechny kontakty v telefonu, než mi konečně zavolala a ujistila mě, že je v pořádku.

Sáhl jsem po mobilu, ale vzpomněl si, že se mi odpoledne vybil. V tom blázinci jsem neměl čas ho nabít.

Sakra.

„Áli!“ zavolał jsem znovu. „Kde jsi, *amor*?“

Nikdo se pořád neozýval.

Prošel jsem obývánkem a vyšel po schodech do patra. Za čtyřicet milionů dolarů se na Manhattanu dalo pořídit pár vymožeností, včetně soukromého výtahu, jedenácti set čtverečních metrů rozprostřených ve dvou patrech a úchvatného výhledu na řeku Hudson na jihu, most George Washingtona na severu a New Jersey na západě.

Nic z toho jsem ale skoro nevnímal. Nebudeme tu žít navždycky. Už jsem měl vyhlédnutý větší a ještě dražší střešní byt, který zrovna staví společnost Archer Group. Na tom, že doma trávím jen zlomek času, nesejde. Nemovitost představuje symbol, a pokud není nejlepší, nechci ji.

Otevřel jsem dveře do naší ložnice. Čekal jsem, že uvidím Alessandru schoulenou na posteli nebo jak si čte v křesle, ale nikdo tam nebyl, stejně jako v obýváku.

Oči mi padly na kufr u skříně. Byl to ten, který jsem si obvykle brával na krátké výlety. Proč –

Krev mi ztuhla v žilách.

Washington. Výročí. Šest hodin večer. Není divu, že jsem měl celý večer pocit, že je něco hodně špatně. Zapomněl jsem na výročí naší svatby.

„*Do prdele.*“ Vytáhl jsem mobil, ale vzpomněl si, že je vybitý.

Z pusy se mi linul proud dalších nadávek, zatímco jsem otevíral šuplíky a hledal nabíječku, a v hlavě jsem si přehrával náš rozhovor ze středěčného večera.

Dome. Je to důležité.

Nezapomenu. Slibuju.

Žaludek mi sevřela hutná, slizká hrůza. Už jsem nějaké schůzky zmeškal. Nebyl jsem na to pyšný, ale řešit nečekané krizové situace patří k mé práci a zdálo se, že si z toho Alessandra nikdy nic nedělá. Jenže jsem měl nepříjemný pocit, že tentokrát je to jiné, a nejen proto, že máme výročí.

Konečně jsem našel nabíječku a připojil k ní telefon. Trvalo celou věčnost, než se nabil natolik, že se rozsvítil.

Šest zmeškaných hovorů od Alessandry, všechny mezi pátou a osmou večer. Od té doby nic.

Zkusil jsem jí zavolat, ale hovor spadl rovnou do hlasové schránky. Zase jsem spolkl nadávku a vybral druhou nejlepší možnost: její kamarádky. Neměl jsem na ně čísla, naštěstí jsem ale znal někoho, kdo ano.

„Tady Dominic,“ řekl jsem stroze, když Dante přijal hovor. „Je tam Vivian? Potřebuju s ní mluvit.“

„Ale dobrý večer,“ odpověděl pomalu. Dante Russo byl můj přítel, dlouholetý klient a generální ředitel největšího konglomerátu s luxusním zbožím na světě. A, co bylo nejdůležitější, byl ženatý s Vivian, se kterou se Alessandra za poslední rok hodně sblížila. Pokud někdo ví, kde moje žena je, pak ona. „Prozrad’ mi, proč přesně potřebuješ mluvit s Vivian tak pozdě v pátek večer?“

V jeho hlase zněl náznak podezření. Svou ženu urputně chránil, což bylo dost ironické, vzhledem k tomu, že když se zasnoubili, vůbec si ji nechtěl vzít.

„Jde o Alessandru.“ Víc jsem neřekl. Do mého manželství mu nic nebylo.

Po mé odpovědi následovala krátká pauza. „Vydrž.“

„Haló?“ O dvě vteřiny později se v telefonu ozval Vivianin elegantní, zpěvavý hlas.

„Je Alessandra u vás?“ Přeskočil jsem zdvořilosti a šel rovnou k věci. Bylo mi jedno, jestli si bude myslet, že jsem hulvát. Chtěl jsem jenom najít svou ženu.

Bylo pozdě, byla rozrušená a New York byl plný odporných lidí. Mohla se ztratit nebo být zraněná.

Měl jsem žaludek jako na vodě.

„Ne,“ řekla Vivian po příliš dlouhé odmlce. „Proč?“

„Není doma a není jí podobné, aby byla takhle pozdě někde venku.“ Vynechal jsem část o tom, že máme výročí svatby. Naše manželství byla věc jen nás dvou.

„Možná je s Isabellou nebo Sloane.“

Isabella a Sloane. Alessandřiny další kamarádky. Neznal jsem je tak dobře jako Vivian, ale to nevadí. Oslovil bych i tu zatracenou paní, co chová milion koček a vždycky usíná v hale našeho domu, kdyby měla sebemenší poněti, kde Alessandra je.

Bohužel ani Isabella a Sloane netušily, kde se nachází, a když jsem s nimi domluvil a znovu zkoušel volat Alessandře, moje hovory spadly opět do hlasové schránky.

Krucifix, Áli. Kde jsi?

Sešel jsem zpátky dolů a málem vrazil do Camily.

„Pane Davenport!“ Vytřeštila oči. Zapomněl jsem, že se vrátila z dovolené. „Vítejte –“

„Kde je?“

„Kdo?“

„Alessandra.“ Její jméno mi vyklouzlo ze zaťatých zubů. Zněl jsem jako nějaká podělaná rozbitá deska, ale když odešla, Camila tu musela být.

„Aha. Paní Davenportová byla kvůli tomu zmeškanému letu dost rozrušená.“ Z toho, jak našpulila rty, jsem jasně pochopil, co si o mém zpoždění hospodyně myslí. „Uvařila jsem jí její oblíbenou polévku, abych jí zvedla náladu, ale když jsem se vrátila z kuchyně, už byla pryč.“

„Neslyšela jste ji odcházet?“ Můj hlas byl bezbarvý. Chladný.

„Ne.“ Camila těkala očima ze strany na stranu.

Měl jsem tu ženu celkem rád. Byla schopná, diskrétní a patřila k oblíbeným zaměstnancům Alessandry, ale pokud přede mnou něco tajila a Alessandře se kvůli tomu něco stalo...

Ztuhl jsem jako socha. „Naposledy se vás ptám,“ řekl jsem tiše. V uších mi hučela krev a skoro přehlušovala moje slova. „*Kde je moje žena?*“

Camilin klid zradilo zachvění. „To skutečně netuším, pane. Jak jsem řekla, přišla jsem z kuchyně a byla pryč. Ale když jsem ji hledala...“ Vyndala něco z kapsy. „Tohle jsem našla na krbové římse.“

V dlani se jí leskl známý diamant. Alessandřin snubní prsten.

Udělalo se mi zle od žaludku.

„Chtěla jsem vám to dát do pokoje,“ řekla Camila. „Ale vzhledem –“

„Kdy?“

„Asi před půl hodinou.“

Než stačila dokončit větu, popadl jsem prsten a prošel kolem ní k výtahu. Srdce mi zběsile bušilo strachy, panikou a něčím dalším, co jsem nedokázal pojmenovat.

Půl hodiny. Bylo devět a Alessandra mi volala naposledy v osm, takže Camila našla prsten krátce potom, co odešla. Nemůže být daleko.

Sevřel jsem dlaň kolem diamantu. Ten prsten by si nesundala, ledaže –

Ne. Zuřila, právem, ale já ji najdu, vysvětlím jí to a všechno bude zase jako dřív. Alessandra je ten nejchápavější člověk, jakého znám. Odpustí mi.

Diamant se mi bolestivě zarýval do dlaně.

Všechno bude v pořádku. Musí. Nic jiného jsem si nedokázal představit.

KAPITOLA 5

Alessandra

Místo toho, abych šla k některé z kamarádek, jsem se ubytovala v hotelu a zaplatila za pokoj na týden v hotovosti. Nechtěla jsem, aby Dominic přes moji kreditku vysledoval, kde jsem. Naštěstí jsem měla vlastní peníze z Floria Designs, a když se firmě začalo dařit, prozíravě jsem si doma schovala rezervu pro případ nouze. Na hotel a na živobytí, než vymyslím co dál, to stačilo.

Bylo zbabělé, že jsem odešla bez jediného slova? Asi ano. Ale potřebovala jsem strávit nějaký čas o samotě, abych si všechno promyslela, proto jsem se hned neozvala ani kamarádkám.

Po odchodu z bytu jsem vypnula telefon a nechala ho tak, zatímco jsem si vybalovala, osprchovala se a snažila se nemyslet na posledních pár hodin ani na bodavou bolest v hrudi.

„Dome!“ zasmála jsem se, když Dominic vešel do sprchy a objal mě zezadu kolem pasu. „Měl jsi objednat jídlo na pokoj.“

„Objednal jsem ho.“ Přejel rty přes moje rameno

a nahoru po krku. Navzdory páře, která zahalovala koupelnu, mi na kůži naskočila husí kůže. „Ale rozhodl jsem se, že si dám nejdřív dezert.“

„A co když nesouhlasím?“ škádlila jsem ho. „Třeba chci dodržet tradiční pořadí. Všichni nemůžeme porušovat pravidla.“

„V tom případě...“ Dominicovy rty se dotkly koutku mých rtů. Jednou rukou mi přejel po prsou, zatímco druhou mi pomalu zajel mezi nohy. V břiše se mi rozlila vlna rozkoše a já nedokázala zadržet tiché zasténání. „Tě budu muset nějak přesvědčit, že?“

Zavřela jsem oči a nechala horkou vodu smýt moje slzy. Byli jsme míle a roky vzdálení od našeho prvního víkendového výletu jako pár, ale skoro jsem cítila fantomovou sílu jeho objetí. Dvakrát jsme se ve sprše pomilovali. Když jsme vylezli, jídlo, které přinesla pokojová služba, už bylo studené, ale nám to nevadilo. Snědli jsme ho, jako by bylo čerstvě uvařené.

Zůstala jsem ve sprše déle, než bych měla, ale voda, teplo a emoce z večera se spojily, aby mě stáhly pod hladinu. Jakmile se moje hlava dotkla polštáře, usnula jsem.

Když jsem se ráno probudila a konečně zapnula telefon, měla jsem desítky zpráv, zmeškaných hovorů a vzkazů od holek a Dominica. Musel jim volat, když dorazil domů a zjistil, že jsem pryč.

Poslala jsem krátkou zprávu do skupinového chatu, abych kamarádky ujistila, že jsem v pořádku a všechno jim povím později. Pak jsem se zhluboka nadechla a poslechla si Dominicovy hlasovky.

Srdce se mi okamžitě sevřelo, jakmile jsem zaslechla jeho hlas, který zněl v každé zprávě čím dál vyplašeněji.

Dominic: Kde jsi?

Dominic: Áli, tohle není vtipné.

Dominic: Promiň, že jsem zmeškal ten let. V práci se objevilo něco naléhavého a musel jsem to vyřídit. Zbytek výletu ještě stihneme.

Dominic: Do háje, Alessandro. Chápu, že se zlobíš, ale dej mi alespoň vědět, že jsi v pořádku. Nemůžu – do prdele.

Záplava nadávek se mísila s nezaměnitelným zvukem dešťových kapek dopadajících na beton. Podle časového údaje byla zpráva z 3:29 ráno. Co sakra dělal tak pozdě venku?

Hledal tě.

Tu myšlenku jsem zapudila stejně rychle, jako se objevila. Zčásti proto, že jsem nevěřila, že by tenhle nový Dominic něco takového udělal, a zčásti proto, že bylo moc bolestivé myslet na to, že by to udělal.

Poslední zpráva od něj byla z doby před dvěma hodinami v 6:23 ráno.

Dominic: Zavolej mi. Prosím.

Tíha na mojí hrudi začala být nesnesitelná. Nebyla jsem připravená se s ním setkat, ale spánek rozptýlil mlhu emocí z předchozí noci a zoufalství v jeho hlase nahlodalo můj slib sama sobě, že se mu budu vyhýbat, dokud nevymyslím co dál. Ale bude lepší se s ním sejít a strhnout náplast než se nechat hryzat nejistotou.

„Hotel Violet.“ Když přijal hovor, nedala jsem mu šanci promluvit. „Lower East Side.“

Ukončila jsem telefonát a žaludek se mi svíral nervozitou. Včera večer jsem nejedla, ale při pomýšlení na jídlo se mi žaludek zvedal ještě víc. Přesto jsem

do sebe vpravila trochu oříšků z minibaru. Budu potřebovat energii. Jestli je Dominic v něčem dobrý, pak v přesvědčování lidí, aby udělali, co chce.

Už jsem o svém rozhodnutí začala pochybovat. V jasném denním světle mi prsteníček připadal neuvěřitelně prázdný a to, že jsem se rozhodla odejít, mi připadalo strašně unáhlené. Měla jsem počkat a promluvit si s Dominicem, než jsem odešla? Co když –

Někdo zaklepal na dveře.

Žaludek se mi znovu sevřel. Náhle jsem litovala, že jsem mu prozradila, kde jsem, ale už bylo pozdě.

Je to jako strhnout si náplast. Prostě to udělej.

Ale ani sebelepší vnitřní povzbuzování mě nemohlo připravit na to, co spatřím, až otevřu.

„Proboha,“ vylétlo ze mě, než jsem se stihla zarazit.

Dominic vypadal příšerně. Rozcuchané vlasy, pomáčkaná košile, pod očima fialové kruhy vyčerpání. Oblečení se mu lepilo na tělo a jeho obvykle čistoskvoucí boty vypadaly, jako by prošly překážkovým během na desítky kilometrů.

„Co –“ Ani jsem nestihla dořít otázku. Chytil mě za ruce a přelétl mě pohledem.

„Jsi v pořádku.“ Úleva zmírnila jeho zdrsňelý hlas. Zněl, jako by se zotavoval z nějaké strašné chřipky nebo jako by celou noc křičel.

„Jsem v pořádku.“ *Fyzicky.* „Proč jsi celý promočený?“

Tekla z něj voda. Přesto jsem ho vtáhla dovnitř a zavřela za námi. V hotelu bylo ticho, ale nechtěla jsem riskovat, že nás někdo uvidí nebo uslyší. Manhattan byl malý a manhattanská smetánka ještě menší.

„Zastihl mě déšť.“ Dominic přelétl očima po pokoji a zastavil je na mém otevřeném kufru. „A ve čtyři ráno je těžké vidět louže.“

„Proč jsi sakra bloudil po Manhattanu ve čtyři ráno?“

Stočil nevěřící pohled zpátky ke mně. „Přišel jsem z práce a zjistil, že je moje žena pryč a její snubní prsten má v kapse naše hospodyně. Nezvedá mi mobil a žádná z jejích kamarádek nemá poněti, kde je. Myslel jsem, že –“ Zhluboka se nadechl a dlouze, kontrolovaně vydechl. „Prošel jsem všechna místa, na která obvykle chodíš, ale v tuhle hodinu bylo pochopitelně všude zavřeno. Tak jsem nechal ochranku prohledat město, zatímco já jsem se vydal do tvé oblíbené čtvrti. Kdyby náhodou. Nevěděl jsem...“

Zadržela jsem dech, když jsem si představila, jak Dominic bloudí v dešti ulicemi a hledá mě. Bylo to tak nepodobné tomu rezervovanému, lhostejnému muži, na něhož jsem byla zvyklá, až mi to znělo skoro jako nějaký výmysl, a ne jako pravda.

Ale důkazy jsem měla přímo před očima a to mi v hrudi vyvolalo novou, ochromující vlnu bolesti.

Kéž by měl takovou péči pořád. Kéž bych nemusela odejít, abych objevila část člověka, do kterého jsem se zamilovala.

„Kdy jsi dorazil domů?“ zeptala jsem se tiše.

Na tvářích se mu objevil nezřetelný ruměnec. „V půl deváté.“

Dvě a půl hodiny po plánovaném odletu. Říkala jsem si, jestli na naše výročí zapomněl, nebo jestli si to pamatoval, ale stejně ho ignoroval. Nedokázala jsem se rozhodnout, co je horší, na tom však nezáleželo. Výsledek byl stejný.

„Nechtěl jsem ten let zmeškat,“ řekl Dominic. „Měl jsem naléhavou záležitost v práci. Zeptej se Caroline. Komise pro cenné papíry...“

„A o to právě jde.“ Moje předchozí starost o něj

zmizela a nahradila ji známá únava. Ne ta, která přijde po probdělé noci, ale taková, která se nahromadí za roky poslouchání stejné omluvy. „Vždycky máš něco naléhavého v práci. Když to není Komise pro cenné papíry, je to burza. Když to není burza, je to nějaký firemní skandál. Ať je to cokoli, vždycky to má přednost. Předě mnou. Před námi.“

Dominic zatnul čelist. „Nemůžu takové věci ignorovat,“ řekl. „Lidé na mě spoléhají. Na mých rozhodnutích závisí *miliardy* dolarů. Moji zaměstnanci a investoři...“

„A co já? Já snad nejsem člověk?“

„Samozřejmě, že ano.“ Zněl zmateně.

„A když jsem spoléhala na to, že přijdeš, jak jsi slíbil?“ Sevřelo se mi hrdlo. „To bylo méně důležité než mnohamiliardová společnost, která se bez tebe pravděpodobně obejde, když si vezmeš *jeden* víkend volno?“

Rozhostilo se mezi námi napjaté ticho a málem nás zadusilo, dokud znovu nepromluvil.

„Vzpomínáš na náš poslední rok na vysoké?“ Dominic se mi zavrtával pohledem do očí. „Mimo školu jsme se skoro neviděli, protože jsem musel mít tři práce, abych pokryl základní životní náklady. Na rande jsme jedli podělané instantní nudle, protože jsem si nemohl dovolit vzít tě do nějaké pěkné restaurace. Bylo to hrozné a slíbil jsem si, že pokud se z toho někdy dostanu, nikdy se v takové situaci znovu neocitnu. *My* se v takové situaci znovu neocitneme. A taky že ne.“

Ukázal mezi nás. „Podívej se na nás. Máme všechno, o čem jsme kdy snili, ale udržíme si to jedině tak, že budu dělat svou práci. Byt, oblečení, šperky. Nic z toho nebude, pokud –“

„K čemu mi to všechno je, když tě vůbec nevidím?“
Moje frustrace dosáhla bodu varu. „Nezáleží mi na luxusním bytě, oblečení nebo soukromém letadle. Radši bych měla manžela. Skutečného, ne jen papírově.“

Možná jsem tomu nerozuměla, protože pocházím z bohaté rodiny, a proto jsem nikdy nemohla plně pochopit, jaké překážky musel Dominic překonat, aby se dostal tam, kde je. Možná jsem byla moc mimo na to, abych chápala, co je na Wall Street v sázce. Ale znala jsem sama sebe a věděla jsem, že jsem byla tisíckrát šťastnější, když jsem s ním jedla nudle v jeho pokoji na koleji než kdykoli jsem se účastnila nějakého luxusního gala večírku, ověšená šperky a s předstíraným úsměvem na rtech.

Dominic se zamračil. „Není to tak jednoduché. Nemám bohatou rodinu, na kterou bych se mohl spolehnout, když se něco pokazí, Áli,“ řekl tvrdě. „*Všechno* je na mně.“

„Možná, ale jsi Dominic Davenport. Jsi *miliardář*! Můžeš si dovolit jeden volný víkend. Sakra, klidně bys teď mohl odejít do důchodu, a pořád bys měl dost peněz, abys žil po zbytek života v luxusu!“

Nechápal to. Poznala jsem to podle jeho tvrdého pohledu.

Všechna moje energie vyprchala a vrátila se únava, desetkrát větší. Ztlumila jsem hlas do šepotu. „Bylo to desáté výročí naší svatby.“

Dominic polkl a napjalo se mu hrdlo. „Můžeme hned odjet,“ pronesl. „Máme ještě skoro dva celé dny. Pořád můžeme oslavit výročí, jak jsme plánovali.“

Ať jsem se mu to snažila vysvětlit sebevíc, nechápal, *proč* jsem naštvaná. Nešlo o fyzické, hmatatelné věci, jako jsou letenky a rezervace večeře. Šlo o zásadní nesoulad v našich hodnotách a v tom, co po-

važujeme v pohodovém vztahu za důležité. Já věřila v kvalitně strávený čas a rozhovory. On věřil, že peníze vyřeší všechno.

Vždycky byl ambiciózní, ale myslela jsem si, že se jednou dostane do bodu, kdy bude spokojený s tím, co má. Najednou mi došlo, že takový bod neexistuje. Nikdy nebude mít dost. Čím víc získal – peníze, postavení, vliv – tím víc chtěl na úkor všeho ostatního.

Pomalu jsem zavrtěla hlavou. „Ne.“

Když jsem se ráno probudila, netušila jsem, co budu dělat, ale teď to bylo jasné.

I kdyby mě to mělo zabít, i když to nejjednodušší by bylo padnout mu do náruče a ponořit se do vzpomínek na to, jací jsme bývali, musím to udělat. Už jsem byla jen prázdná skořápka. Pokud neodejdu, dokud můžu, rozpadnu se na prach a nezbude ze mě nic víc než sbírka ztraceného času a nesplněných snů.

Dominicův tvrdý pohled se vytratil a nahradil ho zmatek. „Pojď se mnou domů. Probereme to.“

Znovu jsem zavrtěla hlavou a snažila se dýchat přes jehly, které se mi zabodávaly do srdce. „Nevrátím se.“

Ztuhl. Zmatek se proměnil v pochopení a pak v nevěřícnost. „Áli –“

„Chci se rozvést.“

KAPITOLA 6

Dominie

Chci se rozvést.

Ta slova se kolem nás vznášela jako oblak jedovatého dýmu. Teoreticky jsem chápal, co znamenají, ale nedokázal jsem je pochopit.

Rozvod znamenal rozchod. Rozchod znamenal odloučení. A odloučení bylo zkrátka nemožné. To se stává jiným lidem, ne nám.

Její snubní prsten mě pálil v kapse.

„Nemůžu uvěřit, že jsem si vzal někoho, kdo má rád mátovou čokoládu,“ řekl jsem, zatímco Alessandra hltala miskou své oblíbené zmrzliny. „Víš, že jíš prakticky pastu na zuby, vid’?“

„Dobrou pastu.“ Její rošťácký úsměv mě zasáhl přímo do břicha. Byli jsme manželé přesně jeden týden, dva dny a dvanáct hodin a já pořád nemohl uvěřit tomu, že je moje. „O tom, jaké dezerty mám ráda, jsi věděl už před svatbou, takže si teď nestěžuj. Obávám se, že se mnou a příchutí mátové čokolády zůstaneš napořád.“

Napořád.

*Ještě před rokem mi to připadalo směšné. Nic netr-
vá věčně. Lidé, místa, vztahy... všechno jednoho dne
vyprší.*

*Ale poprvé v životě jsem si dovolil věřit někomu,
kdo mi slibil, že zůstane.*

*Vyhledal jsem rukou její a propletl naše prsty. „Sli-
buješ?“*

*Její tvář zjihla. Technicky vzato jsme se měli dívat
na nejnovější akční trhák, ale výbuchy byly v tu chvíli
jen pouhým zvukem v pozadí. „Slibuju.“*

V chodbě bouchly dveře a vzpomínka zmizela stej-
ně rychle, jako se zjevila.

Zase mi hučelo v uších. „To nemyslíš vážně.“

Alessandra na mě jen zírala, v očích se jí leskly za-
držované slzy, ale ve tváři měla odhodlaný výraz.

Kristepane, proč mám tak utaženou kravatu? Ne-
můžu dýchat.

Zvedl jsem ruku, abych ji povolil, prsty však na-
hmataly jen vlhkou bavlnu. Žádnou kravatu jsem ne-
měl, cítil jsem jen svěrák kolem krku a pěst, která mi
svírá plíce.

„Nikdy jsi mi to neřekla.“ Spustil jsem ruku a pře-
mýšlel, kde jsme krucifix udělali chybu. „Až doted’ jsi
o tom neřekla ani slovo.“

Prošvihl jsem během uplynulých let víc rande, než
se sluší? Ano. Mluvili jsme s Alessandrou tolik jako
dřív? Ne. Ale tak to chodí, když budujete impérium,
a já si myslel, že si rozumíme. Byli jsme spolu hrozně
dlouho. Nemuseli jsme se neustále ujišťovat, že o se-
be stojíme.

„Měla jsem.“ Alessandra odvrátila zrak. „To byla
chyba. Neřekla jsem ti, jak se cítím, a měla jsem. Ne-
jde jen o jeden výlet nebo večeři. Nejde ani o tucet vý-
letů a večeří. Jde o to, co to znamená, když je zmeš-

káš.“ Znovu se mi podívala do očí a z bolesti, kterou jsem v nich spatřil, se mi sevřelo srdce. Vážně jsem byl tak slepý, že jsem si nevšiml, jak je celou dobu nešťastná? „Zas a znovu jsi mi dával najevo, že nejsem tvoje prioritá.“

„To není pravda.“

„Ne?“ Smutně se usmála. „Víš, na co jsem se sama sebe ptala každou noc, když jsi znovu zůstal dlouho v kanceláři? Ptala jsem se, jestli by sis, kdyby byla krizová situace v práci i doma, vybral mě, nebo investory.“

Hučení zesílilo. „Přece víš, že bych si vybral tebe.“

„A o to přesně jde. Nevím to.“ Po tváři jí stekla slza. „Protože sis mě nevybral. Už hodně, hodně dlouho.“

Rozhostilo se mezi námi ticho, které přerušovalo jen moje rychlé dýchání a ohlušující tikání hodin v rohu. Jakoukoli odpověď, která by mě napadla, by rozdrtila tíha jejích slz.

Chudoba. Neúspěch. Sabotáž. Během let jsem toho přeťpěl hodně a přežil jsem, ale vidět Alessandru plakat bylo to jediné, co mě dokázalo srazit na kolena. Pokaždé.

„Tolikrát jsem tě omlouvala, před přáteli i před sebou, ale už nemůžu.“ Její hlas se změnil v šepot. „Držíme se něčeho, co už neexistuje, a musíme to nechat být. Oba budeme šťastnější.“

Každá slabika odsekávala kousek ledového klidu, který jsem budoval deset let. Přehnala se mnou armáda emocí – vztek, stud a prudké zoufalství, jaké jsem necítil od té doby, kdy jsem jako teenager bojoval, abych se dostal ze svého bohem zapomenutého rodného města.

Sakra, nic z toho už bych cítit neměl. Jsem generální ředitel, ne bezradný kluk bez rodiny a peněz. Ale tváří v tvář vyhlídce, že Alessandru ztratím...

Hrud' se mi sevřela panikou. „Vážně si myslíš, že budeme šťastnější, když se rozvedeme? Že budu šťastnější bez tebe? Tohle jsme *my*.“ To slovo mi vyskočilo z hrdla, zhrublé a plné emocí. „*Você e eu. Para sempre.*“ *Ty a já. Navždycky.*

Z Alessandřiných tichých vzlyků mi pukalo srdce. Natáhl jsem k ní ruku, jenže když ucukla, puklina se změnila v hlubokou propast.

„Nedělej to těžší, než to je.“ Sotva jsem ji slyšel. „Prosím.“

Ruka mi klesla podél těla a neviditelná pěst mi sevřela plíce pevněji. Netušil jsem, jak jsme dospěli až sem, ale moc dobře jsem věděl, že to nevzdám bez boje.

„Včera jsem to podělal,“ přiznal jsem. „A předtím jsem to taky hodněkrát podělal. Ale pořád jsem tvůj manžel a ty jsi pořád moje žena.“

Zavřela oči a slzy jí v tichém proudu stékaly po tváři. „Dome...“

„Vyřešíme to.“ Nedokázal jsem přijmout pomýšlení na život bez ní. Bylo to jako žádat srdce, aby přestalo bít, nebo hvězdy, ať se zřeknou noci. „Slibuju.“

Musíme.

Možná jsem to nedával najevo tak, jak bych měl, ale Alessandra je neodmyslitelnou součástí mě. Je jí od chvíle, kdy jsem ji před jedenácti lety poprvé spatřil, i když jsem to tehdy nevěděl.

Bez ní neexistuju.

KAPITOLA 7

Dominie

Před jedenácti lety

Nepotřebuju chůvu.“
„Není to chůva,“ řekl profesor Ehrlich trpělivě. „Doučuje. Je jedna z nejlepších. Pracovala s řadou studentů, kteří mají dyslexii –“

„Nepotřebuju ani doučovat.“ Představa, že se na mě bude každý týden povyšovat nějaká chytrolínka, mě přiváděla k šílenství. Vždyť jsem se sám dostal až sem, ne?

Když jsem byl malý, žádné doučování jsem neměl a moji učitelé byli v nejlepším případě průměrní, v nejhorším destruktivní. A přesto sedím v kanceláři předního ekonoma na prestižní Thayerově univerzitě, necelý rok před získáním dvou titulů, jednoho z ekonomie a druhého z obchodu. Už jsem skoro cítil chuť peněz a svobody.

Profesor Ehrlich si povzdechl. Na to, jak jsem paličatý, už byl zvyklý, ale z něčeho v jeho tónu se mi nervózně sevřel žaludek.

„Potřebujete,“ vyslovil jemně. „Anglická literatura a sloh jsou povinné předměty. Už jednou jste je nesplnil a tento předmět se vyučuje jen na podzim. Pokud ho v tomto semestru znovu neuděláte, nedostanete diplom.“

Rozbušilo se mi srdce, ale zvládl jsem se tvářit vyrovnaně. „Nezklam vás. Poučil jsem se ze svých chyb.“

Nechápal jsem, proč musím studovat angličtinu. Chtěl jsem se věnovat financím, ne vydávání knížek. V ekonomii jsem byl jednička a jen na tom opravdu záleželo.

„Možná, ale raději to nebudu riskovat.“ Profesor Ehrlich si znovu povzdechl. „Máte geniální mysl, Dominicu. Za celou svou dlouhou kariéru jsem nepotkal nikoho, kdo by měl takový přirozený talent na čísla. Ale talent vás dostane jen do určitého bodu. Diplom z Thayerovy univerzity otevírá dveře, ovšem abyste ho získal, musíte hrát podle pravidel. Chcete uspět na Wall Street? Pak musíte nejdříve dostudovat. A to se vám nepodaří, pokud dáte přednost hrdosti před budoucností.“

Sevřel jsem opěrky křesla a klouby mi zběly.

Možná to bylo strachem z prohry, když jsem byl tak blízko cíle, nebo možná tím, že profesor Ehrlich byl jediný vyučující, který se o mě kdy zajímal.

Ať to bylo cokoli, donutilo mě to překousnout instinktivní odpor k jeho návrhu a se zatnutými zuby alespoň částečně ustoupit.

„Dobře. Jednou se s ní sejdu,“ řekl jsem. „Ale jestli se mi nebude líbit, už se s ní znovu nesetkám.“

Následující pondělí jsem se objevil v hlavní knihovně Thayerovy univerzity a byl jsem připravený mít

schůzku za sebou. Byl začátek semestru a knihovna byla skoro prázdná, takže by mi nemělo trvat moc dlouho, než mezi regály najdu svou doučovatelku.

Profesor Ehrlich nám oběma dal kontakt na toho druhého a ona mi ráno nechala na záznamníku vzkaz, ve kterém potvrdila, že setkání platí.

Budu v prvním patře, na sobě mám žluté šaty. Brzy na viděnou.

Nezněla tak vesele, jak jsem se bál. Její hlas mě naopak nějakým zvláštním způsobem uklidňoval. Byl sytý a jemný, klidný, takový, co se hodí na lekce jógy nebo do ordinace nějakého terapeuta.

Přesto jsem měl nutkání ji nemít rád. Kromě profesora Ehrliche jsem s nikým v pozici učitele neměl zrovna nejlepší zkušenosti.

Pohled mi padl na záblesk barvy u okna.

Žluté šaty. Káva a známá modrá učebnice angličtiny. To musí být Alessandra.

Skláněla hlavu nad něčím na stole a vůbec ji nezvedla, když jsem odtáhl židli naproti ní. *Jak typické.* Na střední jsem dal několika doučujícím šanci, ale rychle jsem to vzdal, když mi došlo, že je víc zajímavá kontrolovat zprávy a s někým si psát.

Otevřel jsem pusu, ovšem když Alessandra konečně zvedla hlavu a naše oči se setkaly, můj podrážděný pozdrav mi uvízl v krku.

Její hlas byl jako stvořený pro rádio, ale její tvář byla stvořená pro stříbrné plátno. Plné rty, vysoké lícní kosti, plet', která se ve slunečním světle leskla jako tekuté hedvábí. Kaštanové vlasy spadaly v hustých, sametových vlnách přes opálená ramena a v jejích modrošedých očích vřele jiskřilo, když vstala a podala mi ruku.

Thayerova univerzita byla plná krásných dívek, avšak byla krása a pak ona.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Král chamtivosti***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.